

Sfaturi de viață

Traducere din engleză de Margareta Manole

Capitolul 1

Helene Westing, femeia cu care fostul meu soț a avut o aventură, și pe care a lăsat-o însărcinată în timp ce eram căsătoriți, s-a înscris la același curs de Pilates ca mine, cu câteva săptămâni înainte de Ziua Recunoștinței. Mai zic o dată. Helene Westing, femeia cu care fostul meu soț a avut o aventură, și pe care a lăsat-o însărcinată în timp ce eram căsătoriți, s-a înscris la același curs de Pilates ca mine, cu câteva săptămâni înainte de Ziua Recunoștinței. Eu fuseseam acolo prima, întinsă pe spate. Exact cum se întâmplase și cu soțul meu.

Stresată dincolo de limite.

Antrenoarea mea de Pilates îmi admira imprimeul șosetelor — negre, cu însemnul verde al dolarilor — când am auzit ușa deschizându-se în spatele meu. Am cumpărat șosetele sperând să le transmit banilor, care abia mi se arătau după divorțul de cu trei ani în urmă, că sunt bineveniți în viața mea.

— Tari șosetele, Nora, zise Kelly și, cu o mișcare fluentă se așeză pe saltea, cu picioarele încrucișate — de două ori mai impresionantă, pentru că centrul ei de greutate se schimbase recent. Era aproape în șase luni și radia de la

hormonii galopanți ai sarcinii. Până și părul ei negru ca lignitul, strâns într-o coadă înaltă, căpătase un luciu de zeiță. Se legănă veselă în timp ce își întoarse capul înspre ușă și ciripi la microfonul din căști.

— Bine ai venit! Tu trebuie să fii cea care a sunat ieri. Helene, nu?

Am tușit, încercând să-mi ascund icnetul, în timp ce Helene trecu pe lângă mine, suficient de aproape încât să-i simt miroslul: L'Occitane Jasmin, un parfum pe care obișnuiam să-l folosesc și eu. Se opri puțin și se uită la mine pentru o secundă, apoi pufni înainte să-i zâmbească lui Kelly și să meargă mai departe.

— Scuze pentru întârziere. Am estimat greșit timpul de condus.

Dacă Helene era tulburată, nu o arăta deloc. Își întinse calmă salteaua și urmă indicațiile lui Kelly, pentru a-și lucra mijlocul. Dar prezența ei chiar mă şoca; abia mă mai puteam concentra la curs. M-au năpădit amintirile chinuitoare ale trădării lui Hugh. Firul de păr blond de pe fața de pernă. *Blond?* Perechea de chiloți maro, de dantelă, ghemuită sub dulapul din dormitor. *Maro.* Golul din stomac la gândul că Hugh are o aventură atât de pasională și fără înfrâñare încât își invitase amanta cu părul auriu în patul nostru și o răvășise într-atât că uitase să-și pună chiloții înainte să plece.

Trebuie să recunosc că mai avusesem indicii despre aventurile lui Hugh. Cu siguranță erau indicii. Găsimem o vedere cu *Olympia* — nudul culcat al lui Manet — în cutia poștală, după ce Hugh se întorsese din Philadelphia, unde ținuse un seminar de pictură. Pe spate nu avea nicio adresă și nicio semnatură, doar un număr de telefon și două cuvinte: „Sună-mă.“ Hugh a pretins atunci că habar n-are

cine a trimis vederea. A aruncat-o. Totuși, am fost foarte atentă. Nu și-a schimbat comportamentul. Nu a mai plecat la Philadelphia, nimic suspicios. M-am convins că nu mă înșelase. Dar apoi nu am putut să nu observ tinerele care îi sorbeau cuvintele la petreceri și vernisaje și-l contemplau cu ochi dulci. Așa cum făcusem și eu când aveam 25 de ani și mersesem să-i văd vernisajul din Chelsea.

Hugh Walker: Portrete din New York. Acesta era titlul expoziției. Pe atunci, Hugh era pe drumul cel bun spre a deveni un star în artă. Din biografia de la galerie, am aflat că avea 43 de ani, era din Virginia și deja avea lucrări expuse la Muzeul de Artă Modernă. Portretele constau în reflexiile lui în diferite vitrine de magazine, din cele mai bogate și cele mai săraci cartiere — din Tribeca, până în Harlemul de Est. Erau lucrate în ulei și poleite cu diferite luciuri care creau un efect de ceată și lumină. Mi s-au părut geniale.

Când Hugh a intrat în galerie, l-am recunoscut din tablouri. Era înalt și zvelt, purta pantaloni kaki și o cămașă polo albă, cu mâncile sufletește. Înainte să meargă spre recepție pentru a vorbi cu personalul, mi-a zâmbit ferme cător și strengărește și în acea clipă îmi doream să mă fi îmbrăcat de dimineață cu niște blugi mai sexy. Cu hainele lui, cu părul lui negru și ondulat și ochii căprui, aveam impresia că semăna cu Jack Kerouac, în reclama „Kerouac a purtat pantaloni kaki“ de la Gap.

După ce și-a terminat treaba la recepție, a venit fix spre mine. Mi-a crescut pulsul. S-a prezentat cu un accent sudic, dulce, și a întins mâna. Ne-am atins și inima mi s-a zăbutit în piept.

— Bună. Sunt Hugh Walker. Iar tu ești...?

— Nora Glasser.

— Pot să te întreb ce părere ai de tablouri, Nora Glasser?

— Cred că sunt frumoase și complexe. Diafane și politice în același timp, am spus eu. Apoi m-am lăsat acaparată de un imbold lipsit de respect: Dar am vești nu prea bune.

— Poftim?

— Nu sunt focalizate.

Fără să ezite, Hugh deveni sobru. Dădu din cap și se încruntă.

— Da. Mă tem că experimentam ceva nou. Mi-am pus vaselină în ochi când le-am pictat.

— Glumești, nu?

Mi-a făcut cu ochiul și mi-a zâmbit din nou irezistibil.

— La fel și tu.

Practic, mă topeam de la arșița dintre noi.

Odată ce ne-am culcat împreună, Hugh a început să mă picteze. După seria *Nora* prezentată la New York, cariera lui a explodat. A zis că sunt muza lui. „Ești evreica mea brună și frumoasă”, îmi spunea. Nu aș fi vrut să-mi petrec timpul cu altcineva. De atunci, vocea lui Hugh a fost prima și ultima pe care am auzit-o în fiecare zi, timp de mai mult de zece ani. Eram acel tip de cuplu pasional. Acei oameni care noaptea în pat, cu picioarele încolăcite, își povestesc despre ziua care a trecut. „Tu prima”, insista el. „Spune-mi totul.” Dacă îmi exprimam ocazional îngrijorarea despre femeile care flirtau cu el, Hugh mă liniștea. Chiar invoca faimoasa zicală a lui Paul Newman despre fidelitate.

„Nora, de ce să ies să mănânc hamburger când am friptură acasă?”

Tocmai ne întorseserăm dintr-o vacanță din Roma — impetuos necesară după ce eșuase cel de-al doilea tratament de fertilitate — în săptămâna dinainte ca părul blond și chiloții maro să-și facă apariția în dormitorul nostru. Am fost așa de deprimată după acel episod, încât am dormit

aproape patru zile întregi. Apoi, trezindu-mă din somn precum Lazăr, m-am târât în bucătărie, pentru ca Hugh să-mi mai zică, încă o dată, că a fost doar „o aventură” și eu eram „aleasa”. Se pare că o cunoscuse în timp ce inaugura o galerie în Austin, era studentă la Facultatea de Arte.

— Tu erai în vizită la mătușa ta, când a sunat. Era în New York în săptămâna aia și a vrut să vină să-mi vadă noile lucrări, a zis el. A adus vin. Am băut prea mult, Nora. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, ea... îmi pare rău. Te rog, nu lăsa asta să ne distrugă relația! Te rog! Nu-mi pasă de ea. Nu-mi pasă de ea deloc.

Am vrut să cred că o să reușim să trecem peste asta. *Te rog, nu lăsa asta să ne distrugă relația.* Am citit cărți despre cum să te vindeci după trauma de a fi înșelată. „Nu te aștepta la miracole.” „Căștigarea încrederii durează.” „Orice ai face, nu cere detalii”, erau sfaturile lor. În timpul lungilor conversații emoționante cu Hugh, am încercat să stau departe de aceste terenuri minate. „A cedat de la atâta stres provocat de încercarea de a avea copii”, m-am gândit eu, începând să îl iert. Dar mai puțin de șase luni mai târziu, în timp ce umblam prin studioul lui pentru a găsi răzătoarea care dispăruse (Hugh mereu lua ustensilele din bucătărie ca să obțină texturi noi și interesante ale vopselei), am renunțat la orice speranță.

În spatele paravanului japonez care ascundea chiuveta industrială a lui Hugh, pătată de vopsea, am văzut o pânză rezemată de perete. Evident, era o replică a faimoasei fotografii a lui Annie Leibovitz, *Rolling Stone* — cea cu John Lennon dezbrăcat și ghemuit în poziție fetală, în jurul lui Yoko, îmbrăcată în întregime. În versiunea asta, cel dezbrăcat era Hugh. Si era înfășurat în jurul unei Helene rotunde și însărcinate.

M-am holbat la tablou, abia mai respiram, iar corpul meu a căzut în propria-i poziție fetală. Asta nu se poate repara. După aşa ceva nu ne putem reveni. Mi-a înfăpt un cuțit în pântece și sângerez până la moarte. Asta înseamnă moartea. Apoi am auzit ușa studioului deschizându-se și podeaua scârțâind în spatele meu.

— Nora, nu am vrut să se întâmpile asta.

— Dar eu voi am un copil. Era copilul meu. Ne-ai distrus. Și mi-ai frânt inima.

*

În acea zi, în studioul lui Hugh, am făcut în tăcere un jurământ: Oricât de mult mi-ar lua, voi reveni la viață și nu voi fi o femeie acră și furioasă.

Ușor de zis. Am început să am fantezii violente în care îi zdrobeam pe Hugh și pe Helene cu mașina. Apoi scoteam un pistol din buzunarul paltonului, precum o infractoare din anii '40, și îi împușcam în pat, în flagrant delict, iar asta era mult mai visceral și satisfăcător. Îmi imaginam acest scenariu la nesfârșit. Era atât de tulburător, încât am început să merg la terapeut. În afara de Hugh (și poate și de Helene, dacă îi spusese), doctorul Feld era singurul care știa că am făcut săurgă sănge.

— Spuneți-mi exact ce s-a întâmplat, a zis doctorul Feld, uitându-se grav la mine, în prima ședință, pregătit să ia notițe cu stiloul în carnetul lui galben.

— Am atacat lucrările lui Hugh. La propriu.

— Când s-a întâmplat asta?

— După ce am văzut acel tablou în studio. La început, nu mă puteam ridica de pe podea, eram foarte supărată. Hugh tot zicea că trebuie să vorbim calm despre asta. Se tot referea

la copil ca fiind o „greșală”. A zis că nu a vrut să-l lase pe Helene însărcinată, dar s-a întâmplat și ea a decis să-l păstreze. Avea de gând să-mi spună după ce se naștea copilul. Credea că voi fi dispusă să accept un „aranjament” după ce văd copilul.

— Ce fel de aranjament?

— Voia să locuim împreună în continuare și eu să fiu un fel de mamă vitregă. „De vreme ce tu se pare că nu poți rămâne însărcinată”, a zis el. Tot încercaseră. Ovarele mele nu cooperau.

— Probabil că v-a rănit foarte rău.

— Am fost devastată. L-am acuzat de sadism. El a pretins că sunt burgheză și îngustă la minte. A zis: „Europenii fac astfel de aranjamente tot timpul.” Corectați-mă dacă gresesc, doctore Feld, dar de obicei nu este soția cea care poartă copilul, și nu amanta?

— Mă tem că nu sunt expert în asemenea chestiuni.

— Nu, bineînțeles.

— Să ne întoarcem la violență...

— Da. Ei bine, într-un final m-am ridicat de pe podea. L-am văzut pe Hugh cum se pregătea să fierbă apă, pe plită, pentru ceai, de parcă am fi fost un cuplu de englezi care puteau să aibă o conversație civilizată pe marginea problemei, la o ceașcă de ceai Earl Grey. M-am uitat din nou la tabloul cu el și Helene și am văzut roșu în fața ochilor. Era real. Asta chiar se întâmpla. Toată camera a devenit sângeerie. Am luat drept armă cel mai apropiat lucru pe care l-am găsit — un cuțit X-ACTO de pe masa lui de lucru — și m-am năpusit asupra lui. M-a apucat de încheietură înainte ca lama să atingă pânza. Din greșală, i-am întepat mâna.

Doctorul Feld a notat în carnet.

— El cum a reacționat?

— „Ești isterică”, a zis. Cred că eram. Dar problema este că încă mai am fantezii.

— Ce fel de fantezii?

Am ezitat. Doctorul Feld și-a înclinat capul.

— Unele în care îi rănesc pe amândoi.

Doctorul Feld a notat mai multe în carnet.

— Ce ziceați despre obligația de a informa autoritățile dacă reprezint un pericol pentru alții sau pentru mine? Nu o să mă raportați pentru că am fantezii, nu?

— Nu. Dar ar fi bine să cercetăm această furie aici, decât să o exprimați în alte feluri.

— Ati putea aproxima de câte ședințe avem nevoie? Îmi fac griji în legătură cu banii. Întâlnirea cu avocatul, pentru divorț, a fost un soc pentru mine.

— Cum aşa?

— Am trăit cu Hugh mai mult de 12 ani, dar am fost căsătoriți doar unul. Asta înseamnă că despăgubirea nu o să fie mare. După ce plătesc avocatul, mă mut din apartament și îmi acopăr cheltuielile până găsesc un loc de muncă... Am oftat și am dat resemnată din cap. Totuși, nu vreau să mă lupt ani de zile pentru pensia alimentară.

— Mai bine mergeți mai departe.

— Da.

La 150 dolari fiecare vizită, nu mi-am permis să merg prea mult la doctorul Feld, dar măcar mi-am recăpătat echilibrul. Mă tem că, de când Hugh și Helene s-au mutat în Pequod, în mai, anul acesta, am început să regresez. În unele zile pot să jur că am un vulcan în piept. Energia necesară pentru a-l ține să nu erupă, mă epuizează. Ade-sea sunt în depresie. Dar mă asigur, în fiecare zi, că-mi reînnoiesc jurământul: *Categoric nu voi lăsa furia să-mi distrugă viața.*

— Ce tupeu pe femeia aia, comentă Grace în timp ce ieșeam din sală și mergeam pe corridorul care ducea spre parcarea de afară.

Grace Sliwa mi-a fost ca o soră timp de 23 de ani, de când eram colege de cameră, în primul an la NYU¹. Chiar arătăm ca două surori. Amândouă avem părul lung și șaten, fețele ovale și pomeții proeminenți, moșteniți de la străbunii veniți din aceeași parte generică a lumii: Grace se trage din cehi, iar eu din ghetourile de evrei din vestul Rusiei. Amândouă suntem mai înalte decât media și avem talia lungă. „Tipul lui Modigliani de modele”, a zis odată Hugh. Dar ochii mei sunt căprui, iar ai lui Grace albastru-deschis. Poartă părul drept, cu cărare într-o parte. Mie îmi place aspectul ciufulit, „sălbatic”, cu breton. Grace nu are nevoie de ocazii speciale ca să îmbrace fuste sau rochii. Eu sunt fericită în blugi 90% din timp.

Deșteaptă, talentată și frumoasă, Grace mai are și o voce care toarce a sex și pe care o folosește cu brio în cadrul emisiunii ei de interviuri, *Zvonurile localnicilor*, realizată la radio WPQD, aici în Pequod, și preluată la nivel regional de radiourile publice.

— Dacă ar fi avut măcar o urmă de decentă, ar fi *trebuit să plece* când te-a văzut în sală, a șuierat ea.

Una dintre calitățile pe care le admir cel mai mult la Grace este loialitatea. Este la fel de loială ca Lassie. După ce am divorțat de Hugh, nu i-a acordat nici măcar un interviu telefonic. Și credeți-mă, având în vedere cine este Hugh, ar fi fost un succes pentru ea. Grace a fost singura dintre

¹ New York University. (N. red.)

prietenele mele care a refuzat să mai vorbească cu Hugh, faimos sau nu, din cauza aventurii lui cu Helene.

— În locul tău, aş fi vrut să ucid, a zis îngrijorată.

Grace își încheie haina și mă cuprinse de braț pe când ieșeam din clădirea mare de beton, de culoarea ardeziei, în dimineața aceea rece de noiembrie. Ne-am întrebat către mașinile noastre, parcate una lângă cealaltă.

— Și ce ai de gând să faci? a întrebat ea.

— Ce vrei să spui?

— Nu putem s-o lăsăm pe femeia aia să rămână la curs. Trebuie să existe o cale să scăpăm de ea, a zis, eliberându-mi mâna pentru a deschide ușa din spate a mașinii ei — un Prius — ca să-și arunce acolo salteaua, peste un scaun de copil, plin de jucării. Grace are doi băieți minunați, doi pitici adorabili — finii mei. După primul născut, familia ei s-a mutat din Manhattan în Pequod, ca să-i crească pe copii în afara orașului. Soțul ei, Mac, este de aici.

— Îi trebuie pusă interdicție, a zis Grace, întorcându-se spre clădire. Poate ar trebui să mergem și să le spunem lui Kelly și celorlalte ce a făcut...

— Nu, am zis hotărâtă. Știi că se duce vorba. Nu mai suport să fiu subiect de bârfă din nou. Îți amintești când *New York Magazine* a publicat poza aceea făcută de paparazzi cu Hugh și Helene, Helene însărcinată, lângă fotografia mea de nuntă? Am fost total umilită. Nu vreau să fiu un subiect de interes aici.

— Fotograful ăla nemernic te-a trădat. Ce insultă avea mătușa ta pentru el?

Sina Shluha vokzal'naja ve Siberia. Mătușa Lada era așa de îndrăgostită de rădăcinile ei slave, încât studiașe limba rusă și dansul popular în toiul Războiului Rece. Îi

cunoșteam majoritatea expresiilor, dar pe asta a trebuit să o traducă.

— Fiul de prostituată care muncește în gară, în Siberia. Am oftat. Grace, nu vreau să vorbească lumea de mine. Data trecută mi-a fost așa de rușine, că voi am să mor.

— Nu confunda lucrurile, Nor. Lui trebuie să-i fie rușine.

Atunci de ce îmi venea să mă ascund sub masă de fiecare dată când Hugh și Helene apăreau în cafenelele și restaurantele la care mergeam când încă mai locuiau în oraș? De ce plecam pe fură de la petrecerile prietenilor și de la vernisaje când veneau ei? Venisem în Pequod pentru a începe o viață nouă. Nu, nu aveam să le spun lui Kelly și celorlalte. Nu voi am să-mi popularizez trecutul.

Pe când intra în mașină, Grace încă mai bolborosea.

— Nu a fost suficient de dezgustător că și-au cumpărat o casă aici? Adică, ideea era ca tu să o iei de la capăt, fără ei doi sub nasul tău. Acum trebuie să vină și la cursul tău de Pilates? Te urmărește! a zis ea, trântind ușa.

Cred că fusese ideea lui Helene să cumpere o casă în Pequod. Hugh avea aproape 60 de ani și ceva probleme de sănătate. Probabil că îi era frică să nu-și piardă soția de 27 de ani, dacă nu-i dădea ce voia. Iar ea a vrut o casă lângă mine. Îmi și imaginam conversația lor — de fapt, mă îngrijora că îmi tot imaginam conversațiile lor atât de des în ultimul timp — care ar fi sunat cam așa:

— Helene, știi că nu putem lua o casă în Pequod. Acolo locuiește Nora.

— Dar nu e corect! Ai zis că Pequod are lumina perfectă pentru pictat, a ripostat ea, vorbind pe nas, în stil texan. Proprietatea are un studio frumos, plin de lumină. Vrei să renunțăm la casa visurilor noastre pentru că există posibilitatea să ne întâlnim, o dată sau de două ori, cu fosta ta soție?